

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Montreal ngày 17-9-1983

Tham Thiền

Tham Thiên

Montreal ngày 17 tháng 9 năm 1983

Tham Thiên

Tham thiên tái ngộ thanh nguyên

Thanh truyền giải đáp mà giải duyên trước trần

Khi chúng ta tu thiên là hướng thượng, mà hướng thượng là trung tâm bộ đầu xuất phát luồng thanh điện trên khối óc của chúng ta liên kết, liên kết với thanh điện nguyên lý của cả Càn Khôn Vũ Trụ. Lúc đó chúng ta mới đạt được sự sáng suốt ở Bề Trên, mới thanh truyền dùng tâm tâm tương ứng. Lúc đó là bên trên chuyển cho chúng ta thức tâm, và truyền cảm trong nội thức, giải đáp, giải duyên trước trần. Lúc đó trong thức nó càng ngày càng mở, càng nói rộng, càng hiểu biết, đó là luồng điện trung

tim bộ đầu, đó là Chơn Tâm. Chơn Tâm hòa cảm cả Càn Khôn Vũ Trụ, đó là cái điển thanh nhẹ truyền cảm trong tâm thức của chúng ta, và giải đáp những sự thắc mắc từ hồi nào giờ người phàm chưa ai giải đáp được.

Tham thiên rồi tự nhiên có giải đáp. “Giải duyên trước trần”: Càng ngày càng không thích chuyện lôi cuốn của ngoại cảnh nữa và trở về với nội thức, quy một, hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ, và vượt khỏi sức hút của hồng trần tại thế.

Cảm minh thức giác nghĩa ân

Bao lần thay đổi, bao lần dựng xây.

“Cảm minh thức giác nghĩa ân” tại thế là của Thượng Đế đã an bài, cho chúng ta thấy có nghĩa có ân. Con người tại thế gian có nghĩa, có ân, mà Trời Phật cũng có nghĩa có ân, càng ngày càng hiểu rộng hai chữ nghĩa

ân rõ rệt. “Bao lần thay đổi, bao lần dựng xây”: Bao nhiêu kiếp chúng ta xuống thế gian, biết bao nhiêu kiếp ở đây, và bao lần dựng xây chúng ta để hiểu lấy ta thôi.

Hiện nay hiểu luật trả vay

Con đường minh triết (mà) tâm này phải tu.

“Hiện nay hiểu luật trả vay”: Càng tu càng hiểu được luật, có vay thì phải có trả chứ không có vụ mà vay rồi cướp luôn được. “Con đường minh triết (mà) tâm này phải tu”: Con đường minh triết khai triển lên để hiểu lấy tất cả thì tất cả cái tâm này phải tu, phải giữ vững để lo tu.

Đạt thanh giải tỏa tâm mù

Quy nguyên nguồn cội (mà) tròng tu Thiên Đàng.

Mình đạt tới Thánh giới nhẹ nhàng rồi, giải tỏa cái sự mơ ước tằm tối của chính mình. “Quy nguyên nguồn

cội mà trùng tu Thiên Đàng”: Trở về nguồn cội là căn bản Hư Không Đại Định. “Trùng tu Thiên Đàng”: trở về nơi thanh nhẹ.

Thế sanh có sẵn pháp quang

Siêu nhiên cấu trúc (mà) tùy đàng mà đi.

“Thế sanh có sẵn pháp quang”: Pháp quang nằm ở đâu? À, từ siêu nhiên cấu trúc cái thể xác chúng ta đây là cũng cái pháp, mà đi, đứng, ngồi, nằm cũng là pháp; nói năng, này kia, kia nọ cũng là pháp để cho ta thức tâm, đó là nó chiếu rọi trong tâm can của tất cả, của chúng ta.

Nếu chúng ta không có âm thanh, không có xem xét, làm sao biết ở bên trong này. Càng ngày càng, làm người càng được biến chuyển rồi càng hiểu lấy mình nhiều hơn. Đó, mới thấy rằng cái nguyên lý siêu nhiên cấu trúc. “Tùy đàng mà đi”: Chúng ta tùy con đàng.

Khi mà nó mở ra rồi, ta biết nguyên lý của Trời Phật rồi tùy đàng mà đi, rốt cuộc cũng phải quy không.

Nằm lòng ôm ấp sân si

Cũng vì khí trực (mà) chuyển ghi tâm trần.

Đó, người phàm người nào cũng ôm ấp cái sân si không à; được với không được, rồi gây gổ đủ thứ. “Cũng vì khí trực mà chuyển ghi tâm trần”: Cũng vì cái khí trực, việc thanh không ôm mà ôm cái trực thì tự nhiên nó phải sân si. Nó cô đọng, tức tối, nó phải sân si. Rồi ghi chép chuyện tâm trần: người này chọc tôi, người kia phá tôi, nghi đầu này, nghi đầu kia, nghi đầu nọ, rồi giận hờn, không có tiến triển nổi.

Tưởng mình đã đạt một phần

Đâu dè thua hết (mà) phải lần tiến lên.

“Tưởng mình đã đạt một phần”: Tưởng ta đây là thầy, ta là giỏi. “Đâu dè thua hết mà phải lần tiến lên”: Rốt

cuộc không có ăn được cái gì, không có thắng được ai. Rồi chê đạo này, chê đạo kia, chê đạo nọ, rồi cũng không có thắng được đạo nào. Rốt cuộc mình phải trở về với quân bình của chính mình, đó là Đạo Tâm, đó là đại đạo của Càn Khôn Vũ Trụ. Nếu mà không biết trở về với chính mình là vẫn còn bị kẹt bởi ngoại cảnh mà thôi.

Biết mình còn dại khờ ngu

Khí hòa giao tiến (mà) chẳng tu, đợi gì?

“Biết mình khờ dại còn ngu”: Hàng ngày hít hơi thở của Càn Khôn Vũ Trụ mà còn ngu là không có biết được sự thanh nhẹ là quý giá. Đó, cái “Khí hòa giao tiến” với chúng ta từ lỗ chân lông, từ lỗ mũi, tay chân đều có thanh khí điển của Trời Phật chuyển giao cho chúng ta, giúp đỡ chúng ta tiến “mà chẳng tu, đợi gì?": Không lập lại quân bình, đợi gì nữa? Ai lập cho mình?

Mê làm tạo khổ một khi

Khó mà gỡ gạc, khó đi về trời.

Khi mà chúng ta mê lầm, tưởng là cái cảnh này là thiệt thì tạo khổ, “tạo khổ một khi” cho mình, không thể nào mà gỡ nổi. “Khó mà gỡ gạc, khó đi về trời”: Không có thể gỡ gạc được, trong cái lúc mình mê loạn rồi đâu có gỡ gạc được. “Khó đi về trời”: Không có được cái cảnh thanh thản, nhẹ nhàng đó đâu.

Tham thiền thức giác nơi nơi

Ngồi đây hiểu đó (mà) do trời ân ban.

Chúng ta tham thiền rồi thức giác biết nơi nơi, sẽ quy một; và tất cả đã học bài và trả bài. “Ngồi đây hiểu đó mà do trời ân ban”: Mình ngồi đây mình biết đó nữa, Trời Phật ân ban cho mình.

Lắm khi lệ chảy hai hàng

Biết mình trì trệ khó an tâm hồn.

“Lắm khi lệ chảy hai hàng”: Buồn, tủi rồi khóc! Đó,

thì biết mình trì trệ, chính mình hại mình chứ chẳng ai, nhưng mà che giấu miệng đời, không dám nói thật; che, tưởng ta đây là tu khá rồi này kia, kia nọ, che giấu, chớ kỳ thật là trong đó trì trệ, lắm khi cũng buồn ghê lắm!

Đó, cho nên chúng ta phải đem thực chất của chúng ta và thực hành nơi nơi để học, để lo tu. Đó, khi mà biết được mình trì trệ, tâm hồn làm sao an? Thử xác sẽ hủy hoại rồi cái Hồn đâu có tiến được. Nếu mà chúng ta không biết sử dụng nó, đây rồi sẽ đi đâu? Chỉ có đi xuống không có đi lên được, nên càng ngày càng tăm tối là vậy. Cho nên có cơ hội để thức và để hiểu mình, để hiểu cõi siêu nhiên trong ta thì nên cố gắng tu học. Không nên phê phán người khác mà không biết phê bình lấy mình.

Tham thiên rõ Đấng Chí Tôn

Càn khôn ban rải (mà) thanh nguyên điển lành.

Mình tham thiền mới rõ Đấng Chí Tôn. Đó là con người vô hình, vô tướng mà cao cả vô cùng, lúc nào cũng hướng độ chúng ta. Đó là chỉ có Thượng Đế mà thôi. “Càn Khôn ban rải (mà) thanh nguyên điển lành”: Thanh điển ban rải, nguyên lý ban rải khắp cả Càn Khôn Vũ Trụ chứ không phải cho riêng một cá nhân nào hết.

Âm thinh truyền cảm đạt thanh

Thanh truyền giải giới (mà) giữ giành đường tu.

“Âm thinh truyền cảm đạt thanh”: Cái âm thinh mà chúng ta đang nhắc nhở về con đường đạo pháp đây là truyền cảm để cho chúng ta đi tới chỗ thanh chứ không cho chúng ta tới chỗ trọc. “Thanh truyền giải giới mà giữ giành đường tu”: Những bài giảng ở thế gian, những Vị tu học được một trình độ hơi khá lại nói lại cho những người khác nghe, đó là cái thanh điển đã “truyền giải giới giữ giành đường tu”, để cho

người thế gian biết con đường mà phải tự tu. Còn nếu không tu, mà nghe qua không tu thì cũng vô ích. Đó, cho nên phải giữ gìn đường tu, nhờ cái sự nhắc nhở đó, trong giấc mơ, hay là lúc làm việc, hay là lúc nghe những bài giảng các chùa chiền, các nhà thờ, các nơi công cộng, các nơi hướng độ tâm linh đều hữu ích chứ không có nơi nào không hữu ích hết cả.

Thoát phàm tránh cảnh khờ ngu

Tiêu dao cực lạc (mà) rõ từ thế gian.

Chúng ta phải tu, phải làm cho kỳ được để thoát cái Hồn khỏi cái ngục tù thế sanh này, trong cái Tiểu Thiên Địa này. Thoát khỏi ra được rồi thì tránh cảnh khờ ngu, không còn bị lấn áp bởi ngoại cảnh nữa, đâu có còn tâm tối nữa. “Tiêu dao cực lạc rõ từ thế gian”: Chúng ta được đi trên kia dòm thấy cái thể xác này còn nghiệp, phải trả. Phải chấp nhận cái nghiệp cảnh hiện tại để giải quyết sự làm than của chính mình.

Chẳng còn động loạn bàng hoàng

Minh tâm kiến tánh chàng, nàng như nhau.

Hết rồi, lúc đó không có cái gì quấy rầy của ngoại cảnh nữa. Thấy cô gái đẹp thì thích, cái đó không có nữa, dẹp đi. “Chẳng còn động loạn bàng hoàng”: Không có bàng hoàng, không sợ mất cái này, có cái kia. “Minh tâm kiến tánh (mà) chàng, nàng như nhau”: Đàn ông cũng như đàn bà, lo tu thì biết lấy họ là đủ rồi, là “Chàng, nàng như nhau”, chỉ lo tiến, chung lo tu tiến mà thôi.

Dù cho kẻ trước người sau

Quân bình tự tiến (mà) chung nhau hợp bàn.

Kẻ đi trước, người đi sau cũng vậy. Ông đi trước đó ông cũng đang tu. Ông Thích Ca bây giờ ông cũng đang tu, những người đi sau đây cũng cố gắng tu như ông vậy mà thôi. “Quân bình tự tiến mà chung nhau

hợp bàn”: Đó, mình phải tự tiến rồi mình mới hợp bàn, từ Lục Căn-Lục Trần ở bên trong đó, để nghiên cứu. Rồi đối với những người đời, hợp duyên thì nói, không hợp duyên thì thôi, mình lo tu để học mà thôi.

Thức tâm ngộ cảnh lạc an

Tham thiên tận độ (mà) tận bàn lý chơn.

Mình “thức tâm ngộ cảnh lạc an”: Mình thức tâm rồi mình mới ngộ được cái cảnh an lạc. “Tham thiên tận độ (mà) tận bàn lý chơn”: Chúng ta tham thiên thanh tịnh. Đó, “Biển cho lặn Minh Châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là Thần”, là tham thiên mới tận độ được. Đó, “tận bàn lý chơn”: mới thấy rõ mà nói chứ không phải là ở đó bàn luận nữa. Mà “tận bàn”, thấy rõ và thực hành, nắm lấy mà đi.

Chẳng còn mê chấp giận hờn

Sửa mình tiến hóa như đờn lên dây.

“Chẳng còn mê chấp giận hờn”: Không có giận hờn nữa thì càng ngày “tiến hóa như đờn lên dây”, càng ngày càng thanh nhẹ, như âm thanh của cái dây đờn, đó là thanh nhẹ hơn những cái khác. Đó, nói về ví dụ của thế gian như vậy, mà chúng ta mở được cái luồng điện của chúng ta, trần trược nó tiêu tan thì lưu cái thanh, thì nhạc trời tứ phương, vui vô cùng.

Hồi sinh thức giác vui vầy

Kiếp người ngẩn ngủi, ngộ Thầy, ngộ ta.

“Hồi sinh thức giác vui vầy”: Chúng ta hồi sinh rồi thức giác, thấy cảm vui. “Kiếp người ngẩn ngủi, ngộ Thầy, ngộ ta”: Cái kiếp con người nó rất ngẩn ngủi mà chúng ta được ngộ Minh Sư để hiểu cái nguyên lý của Càn Khôn Vũ Trụ, và hiểu tất cả những cơ năng sẵn có, và sự sáng suốt của chúng ta là đại phước đức.

Lệ rơi tình cảm chan hòa

Thương yêu xây dựng tình ta, tình người.

Đó, khi mừng rồi tới rơi lệ, tình cảm chan hòa, muốn san sẻ cho người khác. “Thương yêu xây dựng tình ta, tình người”: Muốn trao đổi cho mọi người và mọi người có cơ hội tự tu, tự tiến.

Tu tâm dưỡng tánh vui cười

Người người hoan lạc (mà) rười rười tình trời.

“Tu tâm dưỡng tánh vui cười”: Chúng ta tu tâm biết dưỡng tánh, biết mở tất cả những sự trần trọc của chúng ta, và sử dụng khả năng sẵn có của chính chúng ta, lúc đó vui cười. “Người người hoan lạc rười rười tình trời”: Người người hoan hỉ, vui vẻ, thấy lạc thú, thấy chúng ta đang sống trong cảnh tiêu dao của Càn Khôn Vũ Trụ đã hỗ trợ và cấu trúc cho chúng ta được ngày hôm nay: duyên dáng, đi, đứng, ngồi, nằm, làm việc, nói năng đầy đủ hết. Đó, “rười rười tình trời”: khi chúng ta thấy rõ và hòa hợp với tất cả, thấy trời cũng vui như ta.

Nhạc thanh trời dậy nơi nơi

Truyền tâm thức giác (mà) lập đời Thượng Ngươn.

“Nhạc thanh”: là sự thanh nhẹ đánh thức tâm hồn của chúng ta. “Trời dậy nơi nơi: đi tới nơi nào cũng thấy cảnh hòa bình, thương yêu, xây dựng. “Truyền tâm thức giác (mà) lập đời Thượng Ngươn”: Đó, nó chuyển vô trong tâm thức của chúng ta, nó thức giác. “Lập đời Thượng Ngươn”: trở về nơi chỗ Thánh Đức. Thánh Đức là những người có tiêu chuẩn sáng suốt, tha thứ và thương yêu.

Cha Trời sáng suốt ban ơn

Người tu thọ lãnh giải hờn, giải mê.

“Cha Trời sáng suốt ban ơn”: Lúc nào cũng hướng độ chúng ta. “Người tu thọ lãnh giải hờn, giải mê”: Người tu được tiến hóa và bỏ cái sự hờn giận và mê loạn tại thế là người đã nhận được cái ơn của Thượng Đế rồi.

Thức tâm hương trở lộn về

Cha yêu muôn loại hương quê của Hồn.

“Thức tâm hương trở lộn về”: Thức tâm rồi chúng ta trở về với Đấng Tạo Hóa, yêu tất cả muôn loại vì Ngài sản xuất ra thì Ngài phải yêu mến và xây dựng. “Hương quê của Hồn”: Nơi đó là nơi trụ tâm đời đời bất diệt của chính chúng ta.

Cho nên chúng ta đã trợn xuống làm người là đã có cơ hội đi tu trong cảnh kích động và phản động. Tất cả những người ở thế gian đã và đang tu: muốn, không đạt, thức, rồi sửa; sửa, rồi làm, làm, rồi muốn, rồi sửa; luôn luôn như vậy, chớ cũng ở trong cái cảnh tu mà thôi, không làm gì hơn. Rồi rốt cuộc tham của, tham tiền rồi cũng chán, không có giữ được của, được tiền, lúc đó rồi cũng thức tâm. Cái bài học nào cũng vậy, đưa chúng ta nắm rồi chúng ta chán. Cho nên tất

cả những trình độ ở thế gian này, cái gì qua rồi chán, qua rồi chán, để chi? để thức tâm. Đó là chu trình tiến hóa trong cuộc hành hương của chúng sinh, mọi người phải đi và phải dự thi như vậy.

Cho nên khi mà chúng ta quán thông được thanh nhẹ rồi chúng ta thấy ai cũng vui cả, ai cũng tốt cả, ai cũng có cơ hội cuối cùng để tiến hóa cả; trừ phi những phần tử kêu bằng tâm tối và ôm lấy sự tăm tối, và để bảo vệ sự tăm tối thì những người đó nó sẽ bị mất, mất cơ hội. Vì nó không có khả năng bảo vệ, mà nó đòi bảo vệ sự tăm tối thì làm sao nó tiến triển được. Cho nên những phần đó thì nó phải chịu vậy thôi. Chớ nhưng mà nó cũng có cơ hội học, mà sau khi nó học rồi nó cũng thức tâm, nhưng mà thời gian dài hơn.

Đó, mất công nhiều hơn, nhưng mà nó phải chịu. Cho nên anh hùng luôn luôn xưng anh hùng, nhưng mà

rốt cục rồi anh hùng cũng phải đụng độ, rồi cũng phải khổ, chớ không có tiến triển, không có vượt khỏi cái khổ được. Cái khổ của chính ta mà không lo, cứ đâm đầu nói tôi lo cái khổ cho người khác, rút cuộc tôi còn khổ hơn nữa. Cho nên mỗi người mà thức tâm, biết tự lo, tự hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ, cái đó nó mới học được sự sáng suốt.

Chúng ta thấy Trời Phật đã lo cho tất cả vạn linh rồi, bây giờ chỉ vạn linh thực hành mà đi đến mà thôi. Nếu mà chúng ta không đi đến, không làm sao có được, không làm sao có kết quả. Định luật đã an bài rất rõ rệt và sự thực hành thì do hành giả mà thôi, chớ không có người nào có quyền khống chế trong sự sáng suốt của mọi cá nhân hết. Cho nên vì ngoại cảnh thì thấy có sự độc tài, nhưng mà bên trong nội thức thì ai mà có quyền hạn chế nội thức của chúng ta?

Tùy thời mà tiến, đạo là tự nhiên trong tâm. Nó đúng ngày đúng giờ là nó phát khởi ra, không có một người nào mà có thể, có quyền mà nói “Ồ, tôi giúp cho anh tu mau hơn”, không được. Chưa đúng thì, đúng giờ người ta chưa thích tu. Mà chưa đúng thì đúng giờ, có dạy họ thì rớt cuộc rồi họ cũng phản đạo mà thôi.

Nhung mà nó cũng có một cái phần nào để nó giữ lấy, rồi chính nó phản lấy nó; một ngày nào nó đau đớn rồi nó mới thức tâm. Đó, nó mới thấy rằng cái phản trắc là cái không tốt. À, cái phạm thượng là cái không hay.

Đó, phạm thượng là chúng ta xuống thế gian chúng ta phạm thượng rồi, chúng ta cứ noi theo cặp mắt phàm và lỗ tai phàm này mà chúng ta theo dõi cái ngoại cảnh, tiền tài, hơn thua; rồi tới ngày nay chúng ta đã có kết quả gì? Lớn tuổi rồi có kết quả gì? Tóc bạc mắt

lờ ròi làm được cái gì? Không làm được cái gì! Mình tự hỏi mình là biết ròi! Té ra tôi đã bỏ tôi, tôi bỏ phé tôi từ bao nhiêu kiếp mà tôi không có lo lắng cho tôi. Ngày nay tôi trở về với tôi để tôi hiểu cái cấu trúc của siêu nhiên Trời Phật đã ân ban cho chính tôi, bây giờ tôi phải tận hưởng cái nguyên lý này. Đó, tôi thấy, tôi cảm thấy thanh nhẹ.

Trong lúc tôi mong được làm tỉ phú thì tôi làm ròi, triệu phú thì tôi làm ròi, rút cục cũng chả có gì hết, tôi chỉ ôm cái khổ thôi! Cái xác này nó hành tôi cũng sanh ra mọi sự bất mãn ở xung quanh. Cho nên ngày hôm nay tôi không có lệ thuộc nữa, mà tôi trở về với nguyên lai, tôi tìm căn bản của siêu nhiên thì tôi tự thoát mà thôi.

Bởi vì hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ, nhiều người đang sống với cả Càn Khôn Vũ Trụ mà có người ta nhắc

mới biết Càn Khôn Vũ Trụ là nó đã bỏ Càn Khôn Vũ Trụ từ lâu rồi, thì cái Tiểu Thiên Địa nó bỏ cũng từ lâu rồi. Nó đã sống trong cái Tiểu Thiên Địa này, cái xác này mà nó đã bỏ cái xác này. Nó chỉ theo ở bên ngoài thôi. Nó theo cuộc tình yêu của ngoại cảnh: không em thì anh chết, mà không anh thì em nhảy xuống sông; cứ nói chuyện bên ngoài không mà chuyện bên trong nó không thấy.

Đó! Cho nên ở thế gian này, ở trong sự lầm loạn, mê loạn rõ ràng. Chúng ta phân tách chúng ta thấy, chúng ta cũng ở trong đó mà ra, không có giỏi hơn những người đời. Tất cả những người tu cũng ở trong mê loạn mà đi tới tỉnh táo, qua những cái cơn vầy xéo, nhồi quả, đau khổ mới thức tâm.

Cho nên không phải người tu giỏi hơn người phàm. Người tu nó cũng ở trong cái chỗ đó mà thôi, từ trong

đó ra. Cho nên thức tâm rồi mới ăn năn hối cải, thấy chúng ta phung phí quá nhiều. Thượng Đế đã thương yêu chúng ta, xây dựng chúng ta, cho chúng ta bánh bao hàng ngày; rồi này kia, ăn mặc rồi xách xe đi chơi, đi chỗ này, chỗ kia, chỗ nọ, nói chuyện không có đúng đắn, đổ thừa người này, người nọ rồi tự hại lấy mình mà thôi.

Đó, rốt cuộc rồi mình phung phí của của Trời Phật mà mình không biết tự sửa, không biết ăn năn, đó là một đại lỗi. Rốt cuộc rồi những người mà a dua theo mình, họ theo được cái gì? Họ không theo được cái gì hết! Rốt cuộc mình, mình phải ôm lấy cái khổ, ôm lấy cái tối tăm và không tiến triển nữa thì càng ngày nó càng bực bội thêm, nó trì trệ thêm.

Rồi nó xuất phát những kế hoạch này, kế hoạch kia, hông có kế hoạch nào xài được hết; rốt cuộc rồi cũng

vậy đó thôi, cũng sự thua lỗ mất mát. Mà chính là mình, là cũng được con cung của Thượng Đế mà được đầy đủ phương tiện, ngày nay mình ăn, đi chơi với làm bậy, không có đứng đắn. Mình chưa có giúp mình và chưa có hiểu nguyên năng của Càn Khôn Vũ Trụ, vẫn còn tăm tối, chớ mình hay ở chỗ nào? Giới ở chỗ nào?

Cho nên chúng ta cũng ở trong giai đoạn này mà ra. Thì chúng ta thấy rồi, những cái chuyện bao đồng mà chúng ta đã làm nó đâu có ích đâu! Không ích! Cho nên chúng ta mới trở lại cái sự thanh tịnh. Cho nên phải tham thiền, phải ngồi thanh tịnh để tĩnh tâm, để thấy sự sai lầm của chính mình. Chính mình có khả năng hướng dẫn lấy mình mà không hướng dẫn, đi hướng dẫn người khác, rốt cuộc rồi dồn cục sự đau khổ, rồi tuổi tác không chờ đợi, tới lúc đó là đi đâu?

Thế gian kêu bằng Địa Ngục, xuống chỗ đó mà học bài. Đó, cho nên Thượng Đế rất thương chúng sanh mới mở Địa Ngục, không phải ghét chúng sanh mà mở Địa Ngục. Thương chúng sanh cho nó cơ hội cuối cùng nữa, triển hạn cho nó xuống đó để cho nó học, thay vì cho nó tan xác phần Hồn nhưng mà cứu nó, để cho nó học. Mà xuống đó mà không thức tâm nữa là hết rồi!

Cho nên ở nhân gian, chúng ta ở thế gian này đầy đủ điều kiện mà chưa chịu thức tâm thì nó xấu hổ vô cùng, thẹn thùng vô cùng! Học những cái sự vá vúi của ngoại cảnh mà không có sử dụng được cái nội thức của chính mình: thương yêu và tha thứ. Biết thương yêu, không biết tha thứ cũng là như không!

Hai cái nó phải đi đôi nó mới sống với tình trời được. Cho nên nhiều người tu cũng còn chấp, nói: “Tôi tu,

tôi lo lắng này kia, đạo này, đạo kia, đạo nọ” nhưng mà cũng còn chấp, còn hay giận hờn, đó là mắt quân bình, không đứng đắn. À, nếu mà chúng ta biết được thương yêu và tha thứ thực sự và trong thực hành, bất cứ trường hợp nào thì lúc đó chúng ta mới giải quyết được mọi sự; cảm thấy an nhẹ, cảm thấy vui với tất cả mọi người.

Chúng ta thấy rõ mọi người là ân nhân của chính chúng ta, chúng ta cố gắng tu nhiều hơn để có cơ hội đóng góp một phần sáng suốt và trả ơn cho chúng sanh; chớ không phải là ban ơn, chúng ta trả ơn. Chúng ta nhờ chúng sanh mới có sống, nhờ xã hội mới có cái quần áo mặc thì chúng ta phải thiên thức để trả lại cái phần thanh điện đó.

Trong tưởng nó có cái tượng, họ mới chế ra được cái áo; mà cái tượng nó ở đâu? Là thanh khí điện cả Càn

Khôn Vũ Trụ đã trụ hóa cho họ, họ mới làm ra một cái hình đó cho mình. Đó! Cho nên chúng ta phải tu để trả ơn trong cái căn bản, vì thời gian hữu hạn. Chúng ta xuống đây, quần áo, ăn mặc, chúng ta thiếu nợ biết bao nhiêu, rồi chừng nào chúng ta mới trả hết? Chỉ có trụ tâm mới là thức giác, mà trong cái thức giác đó mới thật sự chia sót và hoàn trả cái nợ nần của chính chúng ta đã và đang thiếu.

Cho nên cái tham thiên là một cái hữu ích rất vô cùng. Cái cơ tạng chúng ta không được động loạn nữa và giải tỏa sự động loạn, đem lại sự thanh tịnh ở bên trong, và vun bồi phần thanh khí điển ở bên trên càng ngày càng lớn rộng, hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ. Rồi thì kiến thức và trí thức chúng ta mở hết, mở nhiều hơn, sâu rộng hơn; mặt cũng như trái, trái cũng như mặt, các phương diện đều mở. Đông Nam-Tây Nam, Đông Bắc-Tây Bắc đều mở, tứ thông bát đạt.

Nhờ sự thanh nhẹ nó mới thông đạt được, mà nếu ôm sự nặng trọc, đấu tranh, làm sao chúng ta được? Cho nên cái phương pháp tu thiền phải ý thức rõ rồi chúng ta ngồi thiền mới cảm thấy an lạc, mở giai đoạn này tới mở giai đoạn kia. Tại sao tôi bước vào tu tôi thấy càng ngày tâm tánh nó càng sân? Là trước kia bản chất tôi là sân, bây giờ phải đi trong sân mới giải sân.

Tại sao tôi bước vô tu, tôi thấy tôi buồn? Đi trong buồn mới giải buồn, không biết nó lấy gì giải nó? Đi trong tham mới giải tham. Đó, cho nên rốt cuộc những người tu một thời gian nó tham ghê lắm, rồi nó thấy “Ôi, chu cha, tôi sợ cái này quá rồi, tôi không dám cầu xin nữa”. Xin cái gì có vậy, đó là nó sợ.

Cho nên tất cả mọi sự việc là cho chúng ta nôm nôm rõ ràng, để thấy rõ ràng và mới kêu bằng quán thông. Chứ sợ đầu này, sợ đầu kia, sợ đầu nọ, làm sao quán

thông? Như bạn bè, lâu không dám gặp, gặp cái sợ, đâu có cần phải sợ! Gặp là thôi, cái gì cũng xong hết, không có cái gì mà không xong. Vì trong tâm họ chưa mở, cái thức họ chưa khai triển, mình cầu xin hàng đêm cho họ vui vẻ, đó là quý rồi; chứ đừng có giận hờn, ghen ghét người ta vô ích. Cho nên ghen ghét nó tạo ác độc, mà ác độc ai hưởng? rốt cuộc mình hưởng mà thôi!

Võ thuật cho cách mấy, đánh chết một lần mười người, rốt cuộc là mình hưởng cái sự đau đớn đó chứ cái người bị chết không có đau đớn, bởi chết họ đâu có biết. Còn mình biết cú đâm đá độc ác, đập cho họ chết thì sự độc ác nó sẽ vầy xéo cái tâm của chúng ta.

Mình phá hoại một cái gì là cái kế hoạch đó là cái sự đen tối và sự đen tối đó bị giam hãm trong sự đen tối

nữa, thì ai khổ? Mình khổ chứ người ta đâu có khổ. Người ta đâu có biết mà người ta khổ. Vì mình mưu lược hại người ta, thì cái mưu lược đó nó cũng như là sóng gió, bão bùng, nguy hiểm, nó làm cho mình chìm đắm cái tâm thức luôn. Còn nếu mà mình không có những điều đó, mà mình lo sửa mình thì mình đâu có lãnh cái nghiệp đó, đâu có lãnh cái tội đó.

Cho nên Thượng Đế ông coi cả Càn Khôn Vũ Trụ, mấy ngàn quả địa cầu mà tại sao có thể coi được? Ban một lần, thưởng phạt do con Ngài mà thôi; thì thưởng phạt do ta mà thôi! Nếu chúng ta khởi điểm xấu, gặt hái xấu, khởi điểm tốt, gặt hái tốt, rõ ràng.

Cho nên tu thì phải lập hạnh đức. Đó, có hạnh nó mới có đức, còn cứ ôm cái tham, sân, si, cứ lụp chụp, lụp chụp, lụp chụp hoài, làm sao mà có đức? Chúng ta phải bước vào đó và giải tỏa nó hết. Rồi chúng ta làm

việc triền miên vì mọi người và không có tư lợi, không có tính cái gì cho cá nhân hết, thì Trời Phật mới chứng minh chúng ta làm việc nó đúng, như quân mới chứng minh việc đó phải, mới là đức. Chứ đâu có xách tiền xách bạc, ăn cướp thằng này, đưa thằng kia là có đức đâu, không có đức, tội ăn cướp vẫn còn!

Cho nên chúng ta phải hiểu rõ, đừng có tưởng là tiền bạc là âm no, không phải đâu! Cái tâm thức cởi mở mới là âm no, tâm thức sáng suốt mới là dũng tiến, chịu đựng, trách nhiệm. Còn cái tâm thức tăm tối thì hay đổ thừa đầu này, đầu kia, đầu nọ. Cho nên những người tu bị vấp ngã trong lúc Thượng Đế thử thách.

Tin Thượng Đế thì càng bị thử thách nhiều hơn, bất cứ tôn giáo nào ở thế gian này. Tới đó, rồi cảnh này được, cho qua, cho vô học đạo, rồi phải thử thách. Cho nên những Vị thành đạo là đều thọ đại nạn

tại thế. Mà chịu chấp nhận Ngài mới cho cơ hội đi lên trên. Cho nên cái đại nạn là cái thường của những người tu học có trình độ, không nghĩa lý gì.

Cho nên chúng ta có cơ hội tu và có cơ hội đạt tới thanh tịnh chúng ta mới thấy rõ: trước khi tôi chưa tu thì tôi thấy khác, tôi thấy tôi đi chơi, đi này, đi kia, đi nọ; bây giờ tôi tu, tôi không có đi chơi nữa. Vậy lấy cái gì đổi? Tại sao ngồi ở nhà mà sướng ở chỗ nào, mà lãnh phần ngồi nhà mà không đi ngoài?

Vì ngồi ở nhà tôi thấy tôi thanh nhẹ, tôi thấy tôi sung sướng, mà các người đi ngoài thì động rồi mới có cái sung sướng đó. Tôi cảm thấy cái sự trực tiếp, liên hồi sung sướng tôi, tôi nên vun bồi thì tôi không đi. Vì ngoài cảnh đi đây, đi đó, nó cũng bây nhiêu công chuyện đó thôi, mà tôi trở về với nội thức thì nó cũng bây nhiêu công chuyện, mà hay hơn nữa,

cởi mở hơn, sáng suốt hơn, nhẹ nhõm hơn.

Đó, thì lúc đó cái tuổi tác nó không có cho phép chúng ta đi động loạn nữa mà trở về với căn bản. Mà về được căn bản rồi thì cảm thấy sung sướng. Thấy chúng ta có quyền năng sử dụng phần sáng suốt, kinh nghiệm của quá trình tâm tối của chúng ta, ta mở xẻ ra công hiến cho hậu đại.

Lúc đó tuổi trẻ lại mừng, được thức tâm sớm. Trước giờ lâm chung nó, nó biết nhiều chuyện hơn của ta, vì những sự đóng góp của những người đã đi trước và hướng độ nó. Cho nên người tu phải ý thức, phải học nhẫn, học hòa đối với gia cang.

Đối với tuổi trẻ, chúng ta cần, cần học nhẫn để truyền cảm cái sự quý báu mà chúng ta đã đạt được. Vì thời thiếu thời là chúng ta cũng ôm lấy sự động loạn quá nhiều, ngày nay chúng ta giải tỏa được động loạn,

chúng ta đem ra công hiến cái phương châm tốt cho mọi người, để mọi người thấy rằng phải tham thiền, ổn định. Chỉ có tham thiền mới ổn định được. Chỉ có tham thiền mới có cơ hội nhận lãnh những sự phúc đáp, thắc mắc từ bao nhiêu kiếp của chúng sanh; tự hiểu, tự thức mà thôi. Cho nên mỗi cá nhân phải hành chứ không phải hành giùm được, không có thiền giùm được, không có tu giùm được, phải hiểu cái điều này!

Cho nên ở thế gian, nhiều người đi tới nhà thờ, tưởng là ông cha tu giùm cho mình, cái đó trật, mình phải bắt chước ông cha mình tu. Tới chùa tưởng là ông thầy, ông thượng tọa ổng tu cho mình, không được! Mình phải bắt chước ngài mình tu, nó mới được.

Cái phương tiện nào cũng đi tới tận đích giải thoát, không có phương tiện nào xấu. Mình ở ngưỡng cửa mình chê người ta: đạo Phật xấu, đạo Thiên Chúa

Giáo xấu, đạo Cơ Đốc xấu. Không có đạo nào xấu hết! Tâm mình xấu nè, làm sao mình chê được? Mình chê được cái tâm mình mình mới thức, chê được cái tâm mình mình mới tiến, chê được cái tâm mình mình mới biết được cái cảnh đời đời bất diệt ở chỗ nào. Cho nên tham thiên nó ổn định mà nó mở tâm, mở trí, mà nó làm cho con người sáng suốt hơn, biết nó hơn, và thấy tội lỗi của chính nó đã tạo cho nó.

Càng tu càng thấy khai triển, càng thấy cần phải học hỏi nhiều hơn mới xứng đáng là con của Thượng Đế. Thượng Đế đã trách nhiệm và khổ hạnh với tất cả chúng sanh mọi nơi, mọi giới. Bây giờ chúng ta không chịu khổ hạnh, không chịu học nhẫn, học hòa, làm sao chúng ta đạt được?

Không chịu kham khổ, làm sao thức tâm? Đòi hỏi đủ thứ nhưng mà không có giải quyết được việc gì hết!

Buồn cũng lên cúng Phật, buồn cũng lên xin Chúa, mà không biết tại sao buồn ở đâu? Tại sao buồn? Chính tôi đã làm cho tôi buồn vì tôi đã gieo tằm tôi cho tôi, tôi thức tằm thì tôi mới sửa, giải cái buồn đó. Còn không có tham thiền, không có thức tâm, không có ổn định, làm sao biết?

Vô nhà mà muốn dọn đồ đạc mà sắp đặt cho đàng hoàng phải ngồi thanh tịnh, thấy cái nào để chỗ nào nó mới thích hợp. Còn vô nhà mà la lô, động loạn lu bù thì cái nhà nó loạn luôn à! Một nghiêm phụ trong gia đình cũng vậy, phải bình tĩnh, phải sáng suốt chớ không chập nói này, chập nói kia, nói nọ, đồ thừa bậy bạ rồi con nó coi mình ra cái gì? Cái đó không nên.

Phải nghiêm chỉnh thấy sự sai lầm của mình. Mình làm cha mà khiêm tốn, nhân hòa thì cái gương quá tốt để ảnh hưởng các con. Nhờ cái gì? Nhờ chúng ta Thiền

Định. Tham thiền, ổn định rồi chúng ta mới thấy sự sai lầm của chúng ta, chúng ta thấy con ta phải hơn, vì cái đà nó đang tiến thì nó phải tiến, không nên làm trở ngại cho nó, và chúng ta chỉ cố vấn, đóng góp một phần sáng suốt cho nó và để cho nó tự đi mà thôi. Chỉ có người thanh tịnh mới hiểu được cái này. Còn lấy cái lý ông này, lấy cái lý ông kia, lấy cái lý ông nọ, vì sự thành công của ông; còn sự sáng suốt của mình mình không sử dụng sao được!

Cho nên càng ngày càng tham thiền thì càng thấy rõ cái sự tăm tối của chính mình, nhiều khi chấp mê đủ thứ. Bây giờ ai giải quyết? Rác cả nhà thì mình phải quét chứ không có kêu vợ quét, con quét được mà mình không làm.

Không được, mình phải làm. Cái tâm thức của chúng ta nó ren rồi rồi, phải làm. Không làm, không ai làm,

làm sao nó bùng sáng trong nội tâm? Rồi nó bí ra, nghe chỗ này hay cũng đi, nghe chỗ nọ hay cũng đi, rốt cuộc có chỗ nào hay đâu. Cuộc đời mấy chục tuổi của chúng ta đi nhiều chỗ có chỗ nào hay đâu? Rốt cuộc chỉ mình hay hơn hết mà không biết xài. Sử dụng khả năng sẵn có của chính mình.

Ngày nay mình có miếng cơm, manh áo, căn nhà cũng là do khả năng sẵn có của chính mình thì mình phải biết làm, phải biết thực hành, phải vun bồi thêm thì của đó ăn đâu có hết. Lúc nào chúng ta cũng nghĩ cái chuyện tay không nhưng mà ngày nay rồi nó cũng có. Bao nhiêu lần họ làm cho mình tay không rồi mình cũng có, nhờ cái gì? Nhờ cái “thức”. Ôm được cái “thức” là tí tí phú chớ không phải tí phú. Lúc nào cũng vui, lúc nào cũng hưởng cái tình trời đất, triền miên không bao giờ dứt, sung sướng vô cùng! Ân phước chúng ta đầy đủ, chỉ chờ sự thực hành đến

nơi mà thôi.

Cho nên người tu phải lập lại sự quân bình của chính mình. Nếu càng đi xa chừng nào, phê phán người khác chừng nào thì chính chúng ta đã làm mất sự quân bình sẵn có của chính chúng ta mà thôi. Nên phê phán mình, xây dựng mình, lập lại sự quân bình. Cho nên trong nhóm người tu, bạn đạo tu ở Vô Vi cũng vậy: bàn đầu vô thấy, muốn cộng tác, xây dựng; rồi một thời gian cái thì thử thách. Đó, để thấy coi thử vững không? Lòng nó có vững không? Cái lời thanh ý đẹp của nó, nó đã hứa với nó, và nó đã thực hành chưa? Thử cái nó động loạn, nó đâm ra nó phê phán người này, phê phán người kia, phê phán người nọ, rồi nó quên nó luôn, nó đi xuống, không có đi lên được.

Cho nên chúng ta phải nhớ cái lời nguyên lúc ban đầu, và phải thực hành. Càng tham thiền càng thấy chúng

ta giữ lời nguyên rõ ràng, vì thấy sai của chúng ta, không phải cái sự sai của người khác. Nếu mà thấy sự sai của người khác là ta là loạn rồi, điên rồi, không có tiến triển. Phải thấy sự sai của chính ta. Cho nên tất cả nhân quần hiện tại trên mặt đất này đều ở trong sự sai lầm. Biết sự sai người khác, rồi nắm được cái sự sai người khác, hoan hỉ ư? Tưởng tôi được bạc, được vàng, té ra tôi được cái nạn mà không hay! Mình nói họ sai chứ chắc gì họ sai, chính mình là sai mà không hay, thấy không?

Cho nên tôi nói tu đi, tu lại chỉ biết có mình tôi sai chẳng có ai sai. Cả Càn Khôn Vũ Trụ đều đúng, vì không đúng làm sao đóng góp cho tôi? Đã đóng góp từ thanh khí, món ăn, chỗ ở. Không nhờ trí khôn của loài người làm sao có? Mang cái nợ này thì phải tu mới trả được, không làm gì trả nổi, triệu kiếp cũng trả không nổi! Ăn người ta biết bao nhiêu, mình đã làm

được bao nhiêu việc? Mình chỉ giữ cái phần hơn, lưu manh lần áp người ta để lấy tiền, lấy bạc bỏ túi thôi.

Cái đó không được, cái đó là cái tội nặng lắm! Mưu mô đủ thứ, không chịu vạch mặt tằm tối, lưu manh của chính mình, đi vạch mặt tằm tối, lưu manh của người khác, để làm gì? Cho nên càng tu, càng thấy cái sự tằm tối của chính cá nhân mình mà lo ăn năn hối cải mới là học, mới là tiến.

Học trò mà cứ cho mình giỏi, làm sao mà mình đậu bằng cấp được? Mình phải tự chê mình dở, thua tất cả mọi người thì mình mới thi được cái điểm cao. Chứ mình cho mình giỏi, làm sao mình thi được? Tưởng ta hay, ta giỏi là thất bại à! Cho nên chúng ta nên gần những vị bô lão, thấy những vị đó nói rõ ràng: “Không làm được gì đâu con! Hoạt động đủ thứ rồi cuộc rồi bác cũng không làm gì được”. Chắc chắn là

như vậy!

Những vị lớn tuổi đã cho chúng ta thấy rằng ngài đã làm những gì? Sự mong muốn của ngài là sự mong muốn của chính chúng ta, rồi đạt được cái gì cho ngài? Rốt cuộc chỉ có cái bệnh hoạn nó hù hàng ngày thôi, nó làm cho ngài không ổn định. Vậy chớ ai gieo cái bệnh hoạn đó? Bệnh do tánh sanh đó! Mà nếu chúng ta không tu, làm sao mà tự chữa bệnh được? Nó càng ngày càng mất quân bình đi, và chúng ta khôi phục được quân bình thì chúng ta đã trị được cái tâm bệnh của chúng ta. Mà trị được cái tâm bệnh của chính ta là đại phước đức tại thế gian này, thoát cái ngục tãm tối.

Bệnh nan y là tâm bệnh của chúng ta mà chúng ta đã giải quyết được, thấy được tội trạng của chúng ta thì cái bệnh đó nó tan. Mà còn ôm lấy tội trạng của chúng

ta thì bệnh nó phải gia tăng. Càng tọc mạch, càng phá khuấy người khác thì càng động loạn thêm. Vì sao? vì không có kết quả, đó là luật trời. Muốn phá người này, phá người kia, phá không được, rồi thấy họ cũng vẫn vui vẻ thì mình tức! Đó, cái đó là luật trời chớ không phải cái luật của thế gian, có làm gì làm, cũng không được.

Chúng ta ở trên mảnh đất nhỏ Việt Nam là xây dựng, phá hoại, xây dựng, phá hoại biết bao nhiêu triệu lần tại mảnh đất đó. Tới ngày hôm nay nói xây dựng, mai phá hoại, luôn luôn như vậy. Chúng ta thấy: sanh, trụ, hoại, diệt, rốt cuộc không có qua luật trời được. Phá bao nhiêu phá, ông Trời bắt phải làm lại, phải xây dựng, phải tô điểm cho tốt đẹp hơn. Chiến tranh, bom đạn lu bù rồi cũng phải xây cất lại. Tan nát rồi sẽ khôi phục, để cho chúng sanh thấy rõ cái thức hồi sinh: sanh, trụ, hoại, diệt là định luật của trời đất.

C húng sanh không có tài năng gì mà phá hoại cái cơ nghiệp của Thượng Đế được. Khi mà chúng ta thấy được tất cả là cơ nghiệp của Thượng Đế thì chúng ta càng ăn năn và lo tu học hơn. Càng ăn năn để đóng góp, càng ăn năn để xây dựng, càng ăn năn để sửa tâm. Ngay trong gia đình, con cái bất mãn ta, ta biết tu thì con cái cũng sẽ vui hòa với tất cả. Cho nên cái gốc không tốt thì cái ngọn không tốt, không bao giờ có kết quả tốt.

Cho nên chúng ta ăn năn hối cải càng sớm càng tốt, trở về để xây dựng cho gia cang, xã hội càng ngày càng tốt đẹp hơn. Đừng có nói người tu là bỏ xã hội. Người tu là ý thức sự thiếu sót của chính mình và sửa sai để đóng góp cho xã hội ở tương lai, thì cái xã hội sẽ có tinh vi hơn và văn minh hơn, chứ không phải người tu là lạc hậu đâu.

Đừng có tưởng lầm ngồi đó nhắm mắt là lạc hậu. Người ta đóng góp trong siêu nhiên, mà những người phàm đâu có đóng góp trong siêu nhiên, la lô um sùm, chỉ đóng có chút, rồi rớt cuộc rồi tính đi, tính lại với thiên hạ, rồi khổ thêm mà thôi! Nghiệp khâu-khâu nghiệp, làm cho thân nghiệp càng ngày càng khổ thêm, động loạn thêm. Cho nên người tu họ thấy rõ đường họ trở về với chính họ, tại sao họ lại chạy theo con đường của mình? Có chửi người ta một triệu câu người ta cũng làm thính.

Phàm tâm mới tranh đấu, còn chơn giác đâu có nghĩ vấn đề đó, nhưng mà cứu độ, thấy không? Họ hướng về tôi, họ chửi tôi, tôi còn ban thanh điện cho họ nhiều hơn, đó mới là thực tâm tu học, mới được tha thứ thương yêu, đúng trong kinh Thánh, đúng trong Phật kinh, rõ ràng như vậy. Cho nên chỉ có người tham thiền mới thức giác được điều này.

Cho nên hôm nay có bài thơ của tham thiên, để cho các bạn ý thức thêm cái đường các bạn đã và đang tu, và các bạn đã kiểm thảo lại bạn, quá trình của các bạn động loạn mà ngày nay các bạn thanh tịnh phần nào. Rồi các bạn lại nắm cơ hội đó, khai thác nữa; rồi đi tới cái vô cùng thanh tịnh, lúc đó mới an vui tự tại.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên